

Pyhäkön

Lamppu

Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut 1. Sam 3:3

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 1/2009

TULKAA JA MENKÄÄ

☞ JUHANA POHJOLA

On sanottu, että on yksi käsky, jota luterilaiset kristityt ja seurakunnat eivät lähes koskaan riko. Se on Jeesuksen sana pitaalista paranneltulle: *Katso, ettet puhu tästä kenellekään mitään* (Mk.1:44). Tämä karikatyyri ilmaisee sitä vaikeutta, mikä monesti evankelointiin luterilaisen kohdalla liitetään. Miksi näin on? Yhtäältä uskonperinnössämme aivan oikein varoitetaan lakihenkisyydestä: Vapaaseen armoon ei kuulu vaatimuksia. Toisaalta traditiomme on syvästi sanan korostuksessaan opillinen sekä sakramenttikeskeisyydessään liturginen, mikä nähdään monesti ulospäin suuntautumisen esteeksi. Näin ei tarvitse olla. Sillä Vapahtajallamme on kaksi selkeää sanaa meille: Tulkaa! Menkää! *Kaikki on valmiina, tulkaa häihin. Menkää teiden risteyskiin ja kutsukaa häihin, keitä tapaatte* (Mt. 21.). Kutsu ja tehtävä ovat samanaikaisesti voimassa. Lahja ja sen jakaminen kuuluvat yhteen. Kun puhumme työssämme Lähetysliikkeen työssä, siihen ratkaisevasti kuuluu missiotehtävämme. Mitä näkökohtia evankelointityömme Luther-säätiössä sisältää?

Se ei ole niinkään yksilökeskeistä vaan yhteisöllistä. Jos evankelointi nähdään yksilökeskeisesti, silloin se väärin ensinnäkin raskauttaa kristittyä ja toiseksi passivoi seurakuntaa. Vaikka jokainen kasteessa kutsuttu on myös lähetty, niin kyse on seurakunnan kokoisesta tehtävästä. Tämän näkeminen varjelee monien kokemalta evankelointivammalta: Olen Jeesuksen asialla, minun on vain jakettava! Kyse ei olekaan minun tehtävästäni Jumalan voimassa, vaan Jumalan työstä koko seurakunnan kautta, jossa minäkin saan osana olla mukana. Toiseksi kun kyse on seurakunnasta, silloin myöskään kenenkään ei pidä ajatella, että sana 'menkää' ei koskisi minua, vaan

pelkästään ulospäinsuuntautuneita, aktiokurssin käyneitä, pastoreita jne. Kyse ei ole siitä, että lahjat seurakunnassa pitäisi olla samat, mutta tehtävä eri. Sen sijaan Raamatun piirtämä kuva seurakuntaruumiista iloitsee tehtävien ja kutsumusten erilaisuudesta, mutta yhteisestä rakennustyöstä. Kenenkään ei tarvitse vääntäytyä johonkin evankeliumitamuottiin, vaan sellaisenaan siinä kutsumuksessa ja elämänpiirissä, johon Jumala on kunkin asettanut, saa olla Kristuksen tuoksuna.

Se ei ole niinkään ohjelma vaan elämäntapa. Vaikka erilaiset ohjelmat ja – tapahtumat voivat olla ihan hyviä, niin evankelioimisessa on lopulta kyse enemmän seurakunnan olemisesta kuin tekemisestä. Eläessämme Kristuksen yhteydessä olemme aina myös lähetetyt hänen todistajikseen sanoin ja teoin. Haasteena on tämän lähetettynä olemisen kulttuuriin löytäminen seurakuntaelämässä, niin ettei se typisty asianharrastajille ja joksikin ohjelmaksi, josta voi pian suoriutua. Kun itse saamme elää Vapahtajan kutsusta: *Tulkaa te työtä tekevät ja raskautetut*, me haluamme tästä levosta kutsua ihmisiä armolepoon. Jokaisen kristityn luonnollinen rukousaihe onkin: Kenenkä luo sinä haluat minut lähettää? Jokaisen seurakunnan luonnollinen kysymys on: Miten kutsumme ja vastaanotamme uusia jäseniä Jumalan lasten perheyhteyteen?

Se ei ole mukautumista vaan muuttumista. Evankeliumi viedään aina maailmaan, joka tarvitsee sitä, mutta joka ei tunne eikä halua sitä. Kiusauksena silloin seurakunnalla on vesittää sanomansa ja identiteettinsä. Silloin siitä tulee helposti ohitettavaa mennentullen -hengellisyttä. Kirkon historian todistus on kuitenkin yksiselitteinen: Seurakun-

nan puoleensa vetävyys on juuri sen häpeämättömässä toisenlaisuudessa tähän maailmaan nähden. Se ei luovu Kristuksen ainutlaatuisuudesta moniuskoisen yhteiskunnan keskeiseksi. Se ei väsy opettamasta Jumalan elämää suojelevaa järjestystä elämää pirstaloivan kulttuurin keskellä. Se ei luovu talletetusta uskonperinnöstä virsissään ja liturgiassaan kaiken viihteellistävän aikamme keskellä. Kristuksen ympärille kokoontuva seurakunta elää uuden luomakunnan todellisuudessa. Vastaanottaessaan taivaalliset lahjat se muuttuu Kristuksen kuvan mukaan. Ja näin se olemassaolollaan todistaa jo taivaan todellisuutta ja elämällään kutsuu tähän osallisuuteen.

Tulkaa, sillä kaikki on valmiina. Tästä Vapahtajan kutsusta me elämme. Vaikka maailman lähetys on kesken, vaikka me olemme sanoin ja teoin kieltäneet ja vaienneet Herramme, niin Jeesuksen armokutsussa ei ole mitään syytöstä eikä keskeneräisyyttä. Kaikki on hänessä valmista! Ja siitä pöydästä ravittuina voimme iloiten mennä Vapahtajan sanat mukana: *Lähtekää rauhassa ja palvelkaa Herraa iloiten!* ■

”SOI VIRTENI KIITOSTA HERRAN”

Rukous, ylistys ja virsilaulu olivat esillä Tampereen vastuunkantajapäivillä

JOUKO MAKKONEN MINNA LEHRBÄCK

Tammikuun 17. päivänä Tampereen metodistikirkolle kerääntyi ihmisiä Luther-säätiön yhteisöistä ympäri Suomea. Jokavuotisten vastuunkantajapäivien teemat ovat nousseet Martti Lutherin hahmottelemista kristillisen kirkon seitsemästä tuntomerkistä. Vastuunkantajapäivillä julkaistiin myös Suomen Luther-säätiön yhdessä Lutheran Heritage Foundationin kanssa tuottama Luterilaisia virsiä -kirja.

Keniasta Suomessa vieraileva Anssi Simojoki opetti koolla olevaa vastuunkantajajoukkoa luterilaisesta virsilaulusta. Puhetta rytmittivät uudesta virsikirjasta veisatut virret.

Iltapäivällä luterilaiseen rukouksen teologiaan johdatti Matteus-yhteisön pastori Esko Murto.

– Luterilainen käsitys rukouksesta on sanakeskeistä. Rukous ei itse itsestään nouse ihmissydämeistä, vaan se on aina vastausta siihen sanaan, jonka Jumala on ensin sanonut meille, Murto tiivistä.

VIRRET JA TEOLOGIA

KULKEVAT YHDESSÄ

Vastuunkantajapäivien päällimmäiseksi asiaksi nousi juuri painosta tullut Luterilaisia virsiä. Kirkon virsikirjan ohella (ei sijasta) käytettävässä virsikirjassa on 99 virttä. Mukana on jonkin verran suomalaisia virsiä sekä skandinaavista ja saksalaista luterilaista virsiperintöä. Eri-laisempaa aineistoa ovat kuitenkin kirjaan käännettyt lukuisat englantilaiset ja amerikkalaiset virret.

Virsi- ja virsikirjan laatimiselle oli monia syitä. Virsikirjan esipuheessa virsikirjakomitean puheenjohtaja Anssi Simojoki toteaa VK86:n teologisesta heikkoudesta: ”Vuoden 1986 virsikirjaa koottiin ja toimitettiin reformoidun protestantismien piirissä syntyneen Taize-liikkeen ihanteita seuraten... Monen virren sanoma tarpeettomasti henkistyi kukkaiskielen ja Jumalan lain hylkäävän antinomismien rajoille.” Virsikirjakomitea piti selvänä, että tulevaisuudessa Suomen evankelis-luterilainen kirkko laatisi uuden virsikirjan ja kirkon teologinen vesittymisen väistämättä näkyisi siinä. Siksi on kaukaa viisasta tehdä työtä toisenlaisten virsien esilletuomiseksi.

”SAARNOJA EI MUISTETA ULKOA, VIRRET MUISTETAAN”

Virsi- ja virsikirjan varsinaisena tarkoituksena ei ole kuitenkaan olla mikään protesti, vaan sen päämäärä on palvella suomalaisia kristittyjä heidän hartaudenharjoituksessaan niin kodeissa kuin seurakunnassakin.

– Saarnat tarvitsevat rinnalleen virsikirjan. Saarnoja ei muisteta ulkoa, mutta virret muistetaan, totesi virsikirjakomitean sihteeri Tuomo Simojoki.

Sanoman säilyttäminen käännöstyössä on asettanut haasteita komitealle.

– Eryityisesti käännettäessä virsiä muista kielistä suomeksi, ovat äidinkielenme pitkät sanat olleet vaativia. On turhauttavaa huomata, että on mahdoton saada alkuperäisen virren koko sanomaa käännettyä.

Nyt julkaistu Luterilaisia virsiä ei ole projektin päätepiste, vaan pikemminkin ensihedelmä. Päämääränä

Virsikirjakomitean jäsenet: Tuomo Simojoki (vas), Päivi Pohjola, Hanna Penttinen ja Anssi Simojoki.

on aikanaan julkaista kokonainen virsikirja. Tässä vaiheessa työtä palautteen merkitys on ensiarvoisen tärkeä. Tuomo Simojoki toivoikin, että julkaistusta kirjasta annettaisiin palautetta ja myös parannusehdotuksia tulevaa työskentelyä helpottamaan. Tarve uusille runoille, sävelmille ja käännohjeituksille on ainainen. Tuomo Simojoki rohkaisee lähestymään virsikirjakomiteaa Luther-säätiön tiedotussihteeri Eeva Pitkärannan (eeva.pitkaranta@luthersaatio.com) kautta. ■

Sisällys 1/2009

2. Pääkirjoitus
3. ”Soi virteni kiitosta Herran”
4. ”Olen saanut nähdä ihmeen”

6. Julkinen kiitos ja ylistys kirkon tuntomerkkinä
8. Kadonneella lampaalla on Hyvä Paimen!

10. Kenen lauluja laulat, kenen joukoissa seisot?
- Kannen kuva: James Tissot: ”The Sower”

”OLEN SAANUT NÄHDÄ IHMEEN”

Sakari Korpisen tunnelmat eläkkeelle lähdeettäessä

ESKO MURTO ANTTI KALLIOMAA

TÄYTTYMÄTTÖMIEN TOIVEIDEN KIPEYS

Vuonna 1974 Pohjois-Karjalan Kirjapaino Oy:n myötävaikutuksella päivänvalon näkee suomen kielelle käännetty Gunnar Rosendalin Kirkollinen uudistus. Suomentajan esipuheessa Simo Kiviranta ja Sakari Korpinen lausuvat: ”Seisokoon kirkko täällä omalla pohjallansa. Luottokoon se horjumatta Jumalan sanaan aikojen muuttuessa. Täyttäköön se paikkansa Kristuksen Kirkon edustajana ja sen todellisena osana.” Teoksen julkaisemisessa on tulevaisuudenuskoo.

– 70-luvulla uskottiin, että nyt on tullut luterilaisen kirkollisuuden elpyminen. Mutta se romahti, Sakari kertoo.

Etukäteen on sovittu, että haastattelussa ei liikaa keskitytä historiaan. Keskustelussa kuitenkin kulkevat mukana monet säikeet. Nykyhetki, joka nuorelle voi näyttäytyä itseltään selvänä tilanteena, paljastuu monenlaisten kehityskulkujen tuloksena syntyneeksi. Kipeällä tavalla sekä haastattelua tehdessäni että päiväkirjamerkinnoista koottua ”Vanhauskoisen päiväkirja” -teosta selatessani ymmärrän kuinka monta pettymystä ja pettämistä historiassa lepää. Ei hän näissä asioissa viipyile eikä niillä mässäile, Sakari vain keskustelun ohikulkiessa viittaa historiaan.

70-luvulla odotettiin luterilaista kirkollista uudistusta. Mutta yksi toisensa jälkeen uudistajat käänsivät kelkkansa. Entiset liittolaiset ja työtoverit tulivatkin vastustajiksi, monet ystäväistä olivat kirkkotais- telussa eri puolilla. Vanhauskoisen

päiväkirjassa toisinaan esiin ilmestyy nimiä, jotka esiintymisyhteydessään hämmästyttävät nuorta lukijaa. Pettymyksiä – mutta seassa myös iloisia yllätyksiä.

Erästä nimeä ei voi mitenkään haastattelussa välttää, eikä sitä yritetäkään. Eero Huovinen, Helsingin piispanvirkaa hoitava entinen yliopistonprofessori. Nuoret tuntevat hänet sinä miehenä, jota pyydettiin olemaan tulematta ehtoollispöytänsä eräänä keväisenä sunnuntaina vuonna 2004. Nuoret eivät kuitenkaan tunne sitä Eero Huovista, jonka Sakari tuntee – tai tunsu. Eero Huovinen, Sakari Korpinen, Simo Kiviranta: kolme evankelisen liikkeen kovaa teologia ja ystävää, veljiä virassa ja vaivassa. Sakarin äänessä ei ole suuttumusta eikä katkeruutta, vain jonkinlaista paasikivimäistä tosiasioiden tunnustamista.

– Eivät kirkon nykyiseen ahdistukseen syynä ole ensisijassa naispapit itse, vaan piispat. He ovat tuhonneet kirkon.

– Simo Kiviranta alkoi kuolinvuoteellaan pohtia, mitä yhteyttä meillä enää on sellaisten piispojen kanssa, jotka eivät hyväksy meidän pappejamme, Sakari muistelee.

NÄKY TULEVAISUUDESTA SYNTYY

Sakari Korpista on varjeltu katkeroitumiselta antamalla positii- vin tulevaisuudenviisio. Se on Luther-säätiö.

– Minä luulin, että se kirkollinen uudistus, jota 70-luvulla visioitiin, oli kokonaan kuollut, Sakari kuvaa.

Sley valitsi 90-luvun lopussa yhä selvemmin kansankirkollisen mukautumisen linjan. Ongelmatapauksena

”Sakke on sellainen, että siitä ihmiset yleensä joko tykkää, tai sitten ei tykkää. Mä olen aina tullut Saken kanssa hyvin toimeen – siitä ainakin tietää, mitä mieltä se on. Ei tarvitse arvailla.” Tällä tapaa eräs aikaisempi esimieheni haastattelukohde luonnehti. Kohta eläkkeelle jäävä pastori Sakari Korpinen, TL, tuntuu vastaavan entisen esimieheni kuvausta. Haastattelijan ei juuri tarvitse kiskoa juttukumppanistaan asiaa eikä myöskään arvailla ”mitähän se tuollakin oikein tarkoitti?” Yksi lause ainakin kertautuu monta kertaa läpi haastattelun:

– Tämä siis on ihme, Sakari painottaa.

Harmaapäisen mutta kovin helposti innostuvan miehen puheessa ei ole kyse mehustelusta, vaan hän todella tarkoittaa sitä, mitä sanookin. Nyt puhutaan Luther-säätiöstä ja sen työstä.

Sakari joutui valtavaan paineeseen, ja oli lopulta henkisesti niin lopussa, että oli valmis lyömään hanskat tiskiinkin.

– Kyllä minulla oli visioita, mutta ei enää voimaa minkään toteuttamiseen, hän kertoo.

– En uskonut enää, että voisin toimia pappina.

Simo Kiviranta, alkaessa ymmärtää evankelisen liikkeen silloiset ongelmat ja nähdessään mukautumis-paineet kaikissa muissakin herätysliikkeissä, alkoi rukoilla Jumalalta ”jotakin kokonaan uutta.” Simolle annettiin näky ja näkemys siitä, mitä silloin vielä perustamatta ollut Luther-säätiö saattaisi olla. Yhdessä nuoren Juhana Pohjolan kanssa työtä tehtäessä siemenet alkoivat itää, ja nyt tulokset voidaan lukea Pyhäkön lampun viimeiseltä sivulta.

– Alussa ei vielä ollut selvää, mitä Luther-säätiöstä tulisi, Sakari kertoo.

– Jotkut toivoivat sen olevan ikään kuin ”vara-Sley” tai ”varakan-sanlähetyt”, yksi järjestö muiden joukossa.

– Me ymmärsimme, että kaikki tässä hankkeessa lähtee liikkeelle oikeasta alttarista ja oikeasta saarnatuolista, siis oikeasta jumalanpalveluksesta, Sakari painottaa. – Siksi Luther-säätiöstä ei tullut järjestöä järjestöjen joukkoon, vaan jotain muuta. Tätä eivät muut silloin ymmärtäneet.

TULEVAISUUS AMMENTAA VANHAKIRKOLLISUUDESTA

Luther-säätiön tulevaisuutta mietittäessä puhe kääntyy vääjäämättömästi suunnitteilla olevaan Lähetysshiippakuntaan. Se on Sakarin mielestä työn seuraava, luonnollinen askel. Hankkeessa ei ole kyse kirkkobyrokratian synnyttämisestä, vaan uudenlaisesta vanhanaikaisesta piispuudesta.

– Suomen evankelis-luterilaisen kirkon piispat ovat kadottaneet

paimenäänän ja heistä on tullut hallintojohtajia, Sakari toteaa.

– Lähetysshiippakunnassa piispan on oltava *primus inter pares*, eli ”ensimmäinen vertaistensa joukossa”.

Luther-säätiö on ihme, ja sen papit ovat myös ”ihme joukko”, Sakari kuvailee. Papeilla on aina ollut suuri tarve vertaistuelle, ja tämä on vaikeassa tilanteessamme vielä voimistunut. Piispalle olisi kysyntää. Alkukirkon aikana jokaisessa isommassa kaupungissa oli oma piispansa, joskus jopa useita.

– Meidän täytyy löytää vanhankirkollinen piispuus uudelleen, Sakari toteaa, joka sanaa painottaen.

”NYT PITÄÄ KARISTAA TURHA KIRKKOROMANTIikka”

Tulevaisuuden visiointi onnistuu kuitenkin vain, jos kuva nykyisyydestä on riittävän selvä.

– Monet hakevat turvaa ja tyytyvät niihin rippeisiin joita kirkosta vielä on jäljellä. Me emme onnittele emmekä surkuttele; missä vain vielä on hyvää seurakuntaelämää ja pappeja, me siunaamme. Mutta me katsomme tulevaisuuteen ja innolla myös kerromme tulevaisuuden visiota muillekin, Sakari kuvaa.

Sakari kehottaa karistamaan turhanaikaisen kirkkoromantiikan. Jos toivomme kirkkoa, se on rakennettava. Sitä varten Luther-säätiö on olemassa.

– Oikea kirkko on heräämässä ihmisten sieluissa!

Sakari etsii koko ajan laajempaa näkökulmaa – ja myös ajallisesti kauaskantoisempaa.

– Meidän porukka voi tuntua pieneltä, mutta todellisuudessa meitä on paljon – ja maailmanlaajassa luterilaisessa yhteisössä vielä paljon enemmän.

– Me tarvitsemme pappeja – Suomessa on vielä monta kaupunkia jonne meidän pitää mennä, Sakari julistaa.

MITÄ TULEVAISUUS TUO TULLESSAAN?

Visioidaan vielä hiukan lisää. Missä mennään Sakari Korpisen mielestä vuonna 2020? Ainakin kahtiajako kirkossa syvenee – useimmissa isoissa kaupungeissa, mutta myös jo joillain maaseutupaikkakunnilla on Luther-säätiön kappeliseurakuntia. Ulkoinen paine kuitenkin on kova.

– Liberaalit ovat liberaaleja vain toisilleen. Lainsäädännöllä yritetään rajoittaa ja ahdistaa kristillistä julistustyötä. Klassinen kristinusko, joka sisältää myös opetuksen elämän pyhydestä ja perheestä joutuu ahtaamalle, Sakari arvelee.

Mitkä ovat tulevaisuuden haasteet ja sudenkuopat?

– Henkilövalinnat ovat tämänkaltaisessa työssä kriittisen tärkeitä. Jos tässä asiassa ei ole viisautta, homma ei toimi.

Erityisesti lähetysshiippakunnan piispa-asiassa vaaditaan rukouksessa viisautta. Ei riitä, että valitaan vain piispa – pitäisi myös valita oikea mies sitä virkaa hoitamaan.

Innostus ja mielteliäisyys sulautuvat yhteen, kun eläkkeelle jäävä pitkän linjan paimen katselee menneisyytensä nykyisyyden läpi.

– Minä olen saanut nähdä ihmeen. Sitä kirkollista uudistumista, jota 1970-luvulla toivottiin, onkin vain jouduttu odottamaan. Luther-säätiön työssä se alkoi. Nyt se on toteutumassa.

Väistämättä haastattelijan mieleen nousevat kynttilänpäivän evankeliumin sanat Simeonin kiitosvirrestä: ”Herra, nyt sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään, sanasi mukaisesti.” ■

JULKINEN KIITOS JA YLISTYS KIRKON TUNTOMERKKINÄ

ANSI SIMOJOKI SXC.HU / C. BARDEN / MIKKO KURI

”TUNNUSTA, YLISTÄ ISIEN JUMALAA” (LUTERILAISIA VIRSIÄ, VIRSI 784)

Pääsiäisen ja ylösnousemuk-
sen psalmissa 118 veisataan:
*Ilon ja autuuden ääni kuu-
luu vanhurskasten majoissa: Herran
oikea käsi on korotettu, Herran oi-
kea käsi tekee väkeviä tekoja.* Kuten
”Luterilaisten virsien” esipuheessa
sanotaan: ”Luterilainen uudistus ja
kaikki Raamatusta ammentava hen-
gellinen herätys on aina palauttanut
virsilaulun keskeiselle paikalleen
jumalanpalveluselämään ja kristit-
tyyn kotiin... Elävä kristillisuus on
aina puhelias ja laulunhaluinen. On
yksinkertaisesti mahdotonta vaieta
evankeliumista! Niinhän tapahtuu
taivaassakin.”

Jumalan ”väkevät teot” kasvavat yli-
maailmallisiin mittoihin uskoaan
tunnustavan ja Jumalaa ylistävän
uskovan elämässä: *En minä kuole,
vaan elän ja julistan Herran tekoja*
(ps. 118:17). Jumalan ylistäminen
ei ole mitä tahansa melua. Psalmin
118 mukainen Jumalan kiittäminen
on uskon tunnustamista, ja uskon
tunnustaminen on Jumalan kiittä-
mistä. Kiitämme ja ylistämme Juma-
laa, kun tunnustamme todeksi sen,
minkä Jumala pyhässä sanassaan
ilmoittaa itsestään ja siitä, mitä hän
on tehnyt, mitä hän tekee ja mitä
hän tulee tekemään.

Jumalan ylistäminen uskon tun-
nustamisena, ja uskon tunnustami-
nen Jumalan ylistämisenä oli myös
se tapa, jolla juutalaiset ymmärsi-
vät oman olemassaolonsa Jumalan
valitsemana kansana. Perustuen
kantaäiti Lean historiaan (1 Moos.
29:35), Lean, joka synnytti viimei-
sen lapsensa ja antoi hänelle nimen
”Juuda” – ”nyt minä kiitän Jumalaa”
– juutalaiset ymmärsivät, että he oli-

vat maailman kansoista ainoa, joka
oikein kiitti ja ylisti Jumalaa, koska
elävä, oikea Jumala oli tehnyt heidän
kanssaan liiton ja antanut heille la-
kinsa ja säätynsä.

Kiittäminen, ylistys ja uskon tun-
nustaminen ovat samaa merkitseviä
sanoja eli synonyymeja. Miksi us-
kon tunnustaminen on psalmin 118
mukaisesti ilon ja autuuden ääntä,
riemun ja pelastuksen huutoa? Sik-
si, että Jumala itse kaikkine hyvine
tekoineen, kaikkine lahjoineen on
minun omani. Hän on minun Isäni.
Hänen luomistekonsa ovat minun.
Jumalan Poika on minun. Hänen
toimittamansa lunastus kaikkine
armon aarteineen on minun. Pyhä
Henki on minun Pyhä Henkeni.
Hänen koko rikas pyhityksen työn-
sä on minun. Lutherin ajatuksen
mukaisesti oikea usko on ahnasta
possessiivipronominin käyttämistä,
Jumalan ja hänen hyvien tekojensa
estotonta omistamista Raamatun ar-
molupausten voimasta itselleni.

VIRSILAULUN VAARANA VIIHTEELLISYYDEN VITSAUS

Virret, hymnit, ovat Pyhän Hengen
vaikuttama aivan erityinen uskon
tunnustamisen ja Jumalan ylistämi-
sen tapa (Ef. 5:19-20). Tätä Pyhän
Hengen työtä on valtaviin mitto-
jen viihdeteollisuus käynyt muut-
tamaan viihdemaailman omien
lakien mukaiseksi. Viihdegospelin
keskuksena ei ole Kristus-opin eli
kristologian mukainen pyhä liturgia
todellisesti läsnä olevan Herramme
Kristuksen palvomisena. Sen sijaan
kirkkotila muuttuu viihdeohjelmien
studioksi, jumalanpalvelus televi-
siosta tutuksi, esiintyjäkeskeiseksi
studioviihteeksi.

Raamatullisessa jumalanpalveluk-
sessa liturgiaa kantaa koko uskoa
tunnustava ja Jumalaa kiittävä seu-
rakunta, ei hukkuvan kouristuksella
mikrofoniin tarttunut, öljytyllä ää-
nellä taiteileva solisti. Oikeassa kir-
kossa ei ole erikseen ylitys- ja tun-
nustuskuoroa, vaan molemmat ovat
yksi ja sama. Seurakunnan virsilau-
lussa Pyhä Henki tekee pyhittäväää
työtään Isän ja Pojan tuntemiseksi ja
kunniaksi. Liturgia palvelee seura-
kuntaa palvelemalla sanalla ja sakra-
menteilla oikein elävää Jumalaa ja
hänen kalliisti ostamaansa uskon
kansaa. Kuorot ja satunnaiset solistit
tekevät toki omaa rikastavaa työtään
siellä, missä seurakunta on tunnus-
tuksen ja ylistyksen keskus läsnä
olevan Herran kasvojen edessä. Tä-
män asetelman viihde kääntää kui-
tenkin päällelleen tuhoisin seurauk-
sin. Seurakuntavirsi sulkee sisäänsä
kyllä parhaiden keinovarojen koko
runsauden, myös itse asiaan liitty-
vien tunteiden laajan asteikon. Virsi
ei kuitenkaan ole tunnelmoimista,
vaan sitä kantaa Raamatun sanoma.
Tämä sanoma elää yksityisen kristi-
tyn ja koko kristillisen seurakunnan
elämässä. Virsi tunnustuksen ja ylis-
tyksen välineenä on aina selkeästi
artikuloitu ja oikeauskoinen.

”JEEKSEN ÄÄNTÄ KUUNTELIN” (LUTERILAISIA VIRSIÄ, VIRSI 769)

On myös raskaita, ankaria aikoja
kristityn ja koko kristikunnan elä-
mässä. Ilon ja kiitoksen runsaus ei
ole ongelma, paremminkin niiden
puute. Kuitenkin tuollaisina aikoi-
na Pyhä Henki Jeesuksen lupauk-
sen mukaan aivan erityisellä tavalla
toimittaa Puolustajan ja Lohduttajan
virkaansa niin, että oman syntisyy-
tensä ja maailman pahuuden tähden
raskaasti vaivattu kristitty ja koko

raastettu, revitty kirkko oppivat edesmenneen unkarilaisen piispan Zoltan Turoczkyn sanoin iloitsemaan autuudestaan, vaikka ei voikaan olla onnellinen.

Pyhä Henki toimittaa tätä jumalallisen Puolustajan virkaansa avaamalla meille Pyhän Raamatun sanan ja sanat. Silloin sanan armorikas lupaus ei ole vain pyhässä kirjassa vaan Jumalan Pyhän Hengen työnä totta myös minun vaivaisen elämässäni. Minä uskon sanan, koska Pyhä Henki sen vaikuttaa vastoin omaa viheliäisyyttäni. En mittaile sanaa omalla itselläni vaan uskollisella Jumalalla ja armollisella Kristuksella. Luotan ja turvaudun sanaan, tunsin sitten jotakin tai ajoittain en mitään. Pyhä Isä pyhittää minut totuudessa. Hänen sanansa on totuus (Joh. 17:17). *Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapset ja Jeesuksen Kristuksen kanssaperilliset* (Room. 8:31-37; ks. virsi 707 ”On Herra puolellani”).

Sanan usko ja uskon sana antavat rauhan, tekevät kovissakin oloissa tyyneksi ja määrätietoiseksi sekä entistäkin kiitollisemmaksi. Usko kiittäen ja riemuiten tunnustaa Jumalan sanan lupaaman hyvyyden ja autuuden, siitä esimerkkinä Dietrich Bonhoefferin virsi 777 ”Hyvyyden voimat aina ympärillä”.

USKON TUNNUSTAMINEN ON OIKEAN KIRKON YLISTYSTYÖ

Uskon tunnustus ja Jumalan ylistäminen ovat oikean kirkon tunto-merkki. Tässä viimeisessä ajassa ennen maailman tuomiota yksi, pyhä, yhteinen ja apostolinen kirkko on Kristuksen armonvaltakunta maan päällä. Siihen kirkkoon minä kuulun. Sille ja vain sille minä myös olen tilivelvollinen.

Kun naispappuus oli Suomen luterilaisessa kirkossa v. 1986 hyväksytty, asetettiin toimikunta, johon kuuluivat piispa Kalevi Toiviainen, TL Simo Kiviranta ja TT Pirkko Lehtiö.

Toimikunnan ehdotusten pohjalta piti koettaa lieventää virkakysymyksen kirkossa aiheuttamaan ristiriitaa. Suomen Luther-säätiön perustajaisä Simo Kiviranta kertoi, miten hänen allekirjoitustaan pyydettiin sellaiseen vesitettyyn ehdotukseen, joka olisi perusteissaan turhentanut syvimmän, raamatullisen totuuskysymyksen. Toiset vetosivat voimakkaasti Simo Kivirannan vastuuseen yhteyden säilymisestä kirkossa. Simo Kiviranta pyysi miettimisaikaa.

Kirkkohallituksen huoneen ikkunasta näkyi Uspenskin katedraali kullattuine kupoleineen. Tummien pilvien vaikutuksesta näytti siltä, kuin auringonpaiste olisi saanut nuo kupolit suorastaan liekehtimään. ”Mille kirkolle minä olen vastuussa, sellaiselle paikalliskirkolleko, joka polkee Raamatun jalkojensa alle vain uskomme yhdelle, pyhälle, yhteiselle ja apostoliselle kirkolle?” Vastaus oli selvä, ja Simo Kivirannan allekirjoitusta ei mietintöön saatu.

Tarvitsemme tällaista Raamatun sanan näköalaa, ettemme jäisi omaan nurkkaamme lojumaan. Yksinämme lojuen olisimme Herramme näkyville ja näkymättömille vastustajille helppo saalis. Ota siis paikkasi oikean kirkon kaikkien pyhien tunnustus- ja ylistyskuorossa! ■

Artikkeli on kooste Luther-Säätiön vastuunkantajien koulutuspäivässä Tampereella 17.1.2009 pidetystä puheesta.

KADONNEELLA LAMPAALLA ON HYVÄ PAIMEN!

✉ EERO PIHLAVA 📷 ANDREAS PRAEFCKE, ABTEIKIRCHE ST. MARTIN, BEURON

Arjen elämässä kohtaamme lähimmäisiä, jotka eivät usko Jeesukseen Kristukseen. Monesti huoli ei-kristittyjen lähimmäistemme pelastuksesta painaa mieltä ja usein kysymme, miten heidät tulisi kohdata, miten voisin olla Kristuksen tuoksuna ja todistuksena heidän edessään?

Mikkel Vigilius etsii kirjassaan *Genom evangeliets kraft* vastauksia esittämiini kysymyksiin Raamatusta. Kirjan antamien vastauksien lähtökohtana on Jeesuksen vertaus paimenesta ja kadonneesta lampaasta (Luuk.15). Ei-kristitty on kuin lammas, joka on eksynyt ja menossa kohti kuolemaa. Lampaan kadotessa paimen jättää lauman muut 99 lammasta ja keskittää kaiken rakkautensa ja huomionsa kadonneeseen lampaaseen. Paimen ei menetä toivoaan tuon harhailevan lampaan suhteen, vaan hän on ulkona etsimässä kadonnutta, jotta hän saisi pelastaa sen.

Vigilius kysyy vertausta selittäessään olisivatko Jeesuksen ajan paimenet toimineet tuon vertauksen paimenen mukaisesti? Tuon ajan paimenkulttuuria tuntematon henkilö voisi vastata kysymykseen myöntävästi. Mutta vastaus on negatiivinen ja tämän ymmärtäminen avaa tuon vertauksen merkityksen aivan uudella tavalla. Kukaan paimen ei tekisi sitä, mitä tuo vertauksen paimen teki. Kukaan ei jättäisi 99 lammastaan yksin vaaraan, jotta hän pelastaisi lampaistaan yhden, joka oli omille teilleen lähtenyt. Mutta tuon vertauksen hyvä paimen Jeesus tekee juuri näin. Hänen rakkautensa ei katso ihmiseen. Se ei laske hyötylaskelmia, vaan rakastaa ei-kristittyä ja kristittyä. Jumalan kaikki huomio ja rakkaus on keskittynyt yhteen eksyneeseen ihmiseen, jotta hän pelastuisi. Samalla hän pystyy pitämään lauman muista jäsenistäkin huolta. Kukaan muu kuin armollinen Jumala ei voi sitä tehdä. Pelastus ja kristillinen elämä ovat Jumalan ilmaisia lahjoja syntyneille ihmisille.

Vertaus kadonneesta lampaasta suo meille evankeliumin lähtökohdaksi etsiessämme vastausta kysymykseen miten meidän tulisi kohdata ei-kristittyjä lähimmäisiämme arjen keskellä? Tähän Jumalan Hengen antamaan kysymykseen on vaikeaa, ellei mahdotonta antaa 'halki, poikki ja pinoon' vastausta. Herra toimii kunkin kristityn elämässä erilaisten tilanteiden, persoonallisuuden ja ympäristön keskellä. Tämä on Jumala antamaa erilaisuutta ja sen takia lähimmäisen kohtaamiseen ei ole annettu sääntökirjaa, vaan evankeliumin mukaisia esimerkkejä ja ohjeita. Seuraavaksi muutama ohje Raamatun ja Vigiliuksen kirjan pohjalta.

1. PYYDÄ JUMALALTA TILAISUUKSIA TODISTAA

Ollessaan vangittuna Paavali kirjoittaa Kolossassa asuville pyhille *"Olkaa kestäväiset rukouksessa ja siinä kiittäen valvokaa, rukoillen samalla meidänkin edestämme, että Jumala avaisi meille sanan oven puhuaksemme Kristuksen salaisuutta, jonka tähden minä myös olen si-dottuna, että minä sen ilmoittaisin, niin kuin minun tulee puhua."*(4:2-4) Paavalin rukous on hyvä esimerkki meil-le. Jos tiedämme ei-kristittyjen olevan kadoksissa olevia lampaita, jotka kulkevat kohti kuolemaa, niin silloin meidän tulee rukoilla Jumalalta sanan oven avautumista, hetkeä Kristuksen salaisuudesta kertomiseen. Paavalin rukoukseen liittyy myös vapauttava totuus. Jumala avaa ja Kristuksen sana herättää uskon (Room.10:17). Siis voimme olla vapaana ei-kristittyjen seurassa ja keskustella heidän kanssaan kaikenlaisista asioista maan ja taivaan välillä. Ihmisiä ei tarvitse pakko-evankelioida, vaan pyydä Herralta tilaisuutta ja hän on avaava sinulle oven. Jumalan antaessa tilaisuuden todistaa ei-kristitylle Kristuksesta, suokoon hän meille armonsa, että me tekisimme Paavalin kehotuksen mukaan. *"Vaelluksessanne olkaa viisaat ulkopuolella olevia kohtaan, ja ottakaa vaari oikeasta hetkestä."* (Kol. 4:5).

2. OLE REHELLINEN OMASTA KRISTILLISESTÄ ELÄMÄSTÄSI

Kohdatessamme ei-kristittyjä meidän ei tule kiillottaa ulkokuortamme, käyttää harjoiteltuja fraaseja tai kertoa kuinka ihana seurakuntamme on. Meidät on kutsuttu todistamaan Kristuksesta ja siitä mitä hän on tehnyt meitä kohtaan *"Sillä me emme julista itseämme, vaan Kristusta Jeesusta, että hän on Herra ja me teidän palvelijanne Jeesuksen tähden."* (2 Kor. 4:5). Todistaessaan kirjeissään Kristuksesta Paavali monta kertaa muistuttaa elämästään kirkon vainoojana (Gal.1:13), apostoleista halvimpana (1 Kor.15:8) ja suurimpana syntisenä (1 Tim. 1:15). Kristuksen tuoksuna saat olla heikko ja rehellinen ihmisyyden rumasta puolesta. Olkoon Kristus meidän kerskauksemme! Tämä on vapautta. Saamme luottaa siihen, että olemme Jumalan todistajia juuri sellaisina kuin olemme. Paavalin nöyrät sanat *"Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin"* sallivat meidänkin olla heikkoja Kristuksen todistajina. Syntimme ja heikkoutemme ovat ihmisten edessä häpeä, mutta ne kirkastavat Kristusta osoittamalla kuinka paljon me häntä tarvitsemme.

3. LEVITÄ VAPAASTI JUMALAN SANAA JA LUOTA SEN VOIMAAN

Jeesuksen vertauksessa, kylväjä kylvää siemeniä tien oheen, kallioperälle, orjantappuroiden sekaan ja hyvään maahan. (Matt. 13:4-23). Kukaan suomalainen maanviljelijä ei viljeli maataan vertauksen kylväjän tavoin. Samalla tavalla meidänkin tulee kylvää kaikkialla, sillä me emme tiedä mitkä sydämet ovat vastaanottavaisia ja mitkä eivät ole, vain Jumala tietää *”Kaikki miehen tiet ovat hänen omissa silmissään oikeat, mutta Herra tutkii sydämet.”* (Sananl. 21:2) Ei-kristittyjä kohdatessa sinun ei tarvitse tutkia heidän sydämiään, sillä Herra tekee sen. Sinun ei tarvitse myöskään voittaa väittelyä, murehtia vaillinaisia tietojasi tai murehtia huonoa argumentointiasi, sillä *”ei siis istuttaja ole mitään, eikä kastelijakaan, vaan Jumala, joka kasvun antaa.”* (1 Kor. 3:7). Kylvetä itseäsi Jumalan armovälillä joka päivä ja vastaa ei-kristityille Jumalan sanalla, lailla ja evankeliumilla. Silloin kohtaavat kahden ihmisen sijaan ihminen ja Jumala sanansa kautta. Se on turvallista ja vapauttavaa, sillä silloin uskon herättävää sanaa on puhuttu (Room.10:17) ja sinun ei tarvitse murehtia omia kykyjäsi.

Lopuksi on hyvä huomioda, että Raamattu ei puhu ainoastaan sanoin todistamisesta sanoin vaan myös tekemistä kertovat Kristuksesta. *”Rakkaani, niinkuin outoja ja muukalaisia minä kehoitan teitä pidättymään lihallsista himoista, jotka sotivat sielua vastaan, ja vaeltamaan nuhteettomasti pakanain keskuudessa, että he siitä, mistä he parhaavat teitä niinkuin pahantekijöitä, teidän hyvien tekojenne tähden, niitä tarkatessaan, ylistäisivät Jumalaa etsikkopäivänä.”* (1 Piet. 2:11-12) Tämä olkoon kehoituksen meille kaikille ja lohdutuksen sana niille, jotka kokevat puhumisen sijasta tekemisen osakseen.

4. OLE VALMIS JOHDATTAMAAN KRISTITYIKSI HALUAVIA

Ei-kristittyjä lähimmäisiä kohdatessa voi hyvin käydä niin, että Jumalan Henki herättää ihmisessä kysymyksen *”mitä minun pitää tehdä, että minä pelastuisin?”*, aivan kuten Pietarin helluntaisaarnan jälkeen (Ap.t. 2:38) ja Paavalin ja Siilaan veisatessa virsiä vankilassa (Ap.t. 16:30). Tähän ihanaan kysymykseen osaamme kaikki vastata: *”Sinun ei tarvitse, etkä saa tehdä mitään pelastustasi varten, sillä Jeesus on tehnyt kaiken puolestasi. Saat uskoa sen omalle kohdallesi ja sanoa kiitos!”* Paavali ja Silas kehoittavat samaan tapaan vanginvartijaa *”Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi”* (Ap.t. 16:31). Myös Pietari vastaa samaan tapaan *”Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntyenne anteeksisuudeksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille ja teidän lapsillenne tämä lupaus on annettu ja kaikille, jotka kaukana ovat, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu.”* (Ap.t. 2:38-39)

Kristityksi ei kehitytä tai tulla, vaan kristityksi tehdään kasteen kautta Kristukseen. Silloin saamme syntien anteeksiannon ja Pyhän Hengen lahjan Jumalan lupauksen mukaisesti. Pelastuskysymyksen kuullessasi, johdatta lähimmäistä kasteessa annettujen Jumalan lupausten suojiin. Siellä syytetyllä omallatunnolla on ikuinen rauha. Kasteen kautta myös johdatamme ihmisiä Kristuksen seurakunnan yhteyteen. On hyvä pyytää tai ohjata lähimmäinen konkreettisesti messuun mukaan. Seurakunnassa Jumalan lapsi saa kasvaa parannuksen ja Kristuksen armon alla kohti taivasta, jossa lampailla ei ole enää synnin harhaa ja kadotusta. ■

KENEN VIRSIÄ LAULAT, KENEN JOUKOISSA SEISOT?

✉ TK TUOMAS ANTILA, HELSINKI

Vasemmistoradikalismien laululiike kyseli 1960-luvulla iskulauseeksi muodostuneilla sanoilla: Kenen joukoissa seisot, kenen lippua kannat?! Niin vanhasuomalaisen herätysliikekristillisyyden kuin kirkollisesti radikaalin uuspietismin yhteinen vastaus tähän kysymykseen oli tietysti se, minkä K. V. Tamminen (1882-1946) oli sanaillut Siionin Kanteleeseen aikaisemmin: *Karitsan lippu johtaa joukkoamme, eteenpäin käymme siihen katsoen!* (SK 140:1)

Vasemmistoradikalismien kanssa samanaikainen teologinen liberalismi valloitti ensin valtion yliopistojen oppituolet, sitten vähitellen kirkon keskushallinnon virat. Nyt se on edustettuna myös piispakunnassa ja viimeisenä se pyrkii muuttamaan kirkon elävän Kristus-tunnustuksen sen liturgiassa ja virsissä. Periaatteena on yhä vanha periaate *lex credendi, lex orandi* – uskon laki on rukouksen laki. Uusi usko pyrkii syrjäyttämään klassisen kristillisen uskonharjoituksen kirkon jumalanpalveluksissa ja muussa hengellisessä elämässä.

Teologinen liberalismi eri muodoissaan on valloittanut pääosan kirkon valtarakenteista, mutta samaan aikaan jumalanpalvelusseurakunnissa ympäri Suomenmaata toinen todellisuus elää ja vaikuttaa. Missä ikinä julistetaan Jumalan Sanaa puhtaasti ja toimitetaan sakramentit Kristuksen asetuksen mukaan, myös siellä missä tämän toteutuminen on vielä vajavaista, siellä veisataan jostain aivan muuta uskoa kuin kirkkoa uhkaavat voimat tahtovat.

Nykyisenkin kirkkovirsikirjan (1986) tarkastelu aito-na kristillisenä antologiana (useiden eri runoilijoiden kokoelmana) muistuttaa siitä, kenen virsiä me oikein laulamme ja kenen joukoissa silloin seisomme. Pyhäin yhteys, joka syntyy yhteydestä pyhiin asioihin – Jumalan sanaan ja sakramentteihin – muodostaa yhteyden myös kaikkien kristittyjen välillä kaikkina aikoina. Kristikunta on täten paljon laajempi todellisuus kuin se, mitä kirkollisessa lehdistössä kulloinkin uutisoidaan.

Virsirunoilijoidemme joukosta meitä opettavat monet Kristuksen kirkon oikeauskoiset piispat ja muut hengelliset isät – sekä jokuset äiditkin. Ensinnäkin on Milanon piispa Ambrosius (n. 340-397), joka opettaa meille Kristuksen lihaantuloa: *Jeesus Kristus meille nyt / neitseestä on syntynyt. / Ihmiseksi Jumala / tuli tänne taivaasta.* (VK 16:1)

Uppsalan arkkipiispa Haqvin Spegel (1645-1714) vie meidät taas Jeesuksen ristin juurelle katsomaan Uhririkitsan rakkautta: *Ristisi on kunniani / veresi on aarteeni, / autuuteni, iloni. / Siinä turva syntiselle/ sielun ahdistuksissa, / siinä toivo ainoa.* (VK 56:10)

Idän kirkkoisä Johannes Damaskolainen (n. 675- n. 749) taas julistaa meille Kristuksen riemullista ylösnoususta: *Nyt kansat kaikki laulakaamme, / on ylösnousut Herramme! Me hänen kanssaan nousta saamme / orjuuden maasta pääsimme. Kristus särki haudan teljet, / julisti rauhaa omilleen.* (VK 94:1,2)

Helluntain ihmeestä sanoo sanansa Kemiön vanha rovasti F. G. Hedberg (1811-1893), jonka runosuoni virtasi aina kun kevät ja alkukesä toivat muassaan Pyhän Hengen suuren juhlan: *Henkesi armokasteella, / oi Jeesus, meitä kasta. / Elämän uuden virtoja / vuodata taivahasta. / Sanasi ovi aukaise / ja anna sanan saarnalle / nyt Pyhän Hengen voima.* (VK 123:5)

Vahvasti tuloaan tekeväälle feministiteologialle laittaa ensimmäinen luterilainen Kristus-virsi stopin, runoilijana samalla ensimmäinen virsikirjan naisrunoilijoista, Elisabeth Kreutziger (n. 1500-1535): *Kristus, Jumalan Poika / turvamme toivottu. / Isästä meille koittaa, niin kertoo Raamattu. / Hän, kirkas aamutähti, / valoksi meille lähti / maanpiiriin pimeään.* (VK 256:1)

Edellisen vuosisadan rohkea Kristuksen tunnustaja Dietrich Bonhoeffer (1906-1945) laajentaa veisuun piiriä vieläkin laajemmalle kirjassaan ”Kristillinen yhteiselämä”. Psalmien mainitsema ”uusi virsi” on Bonhoefferin mukaan Kristus-virsi kautta aikojen: *”Jumala on iäisiksi ajoiksi valmistanut itselleen yhtenä ainoana ylistyksenä kaikuvan virren, ja se joka liittyy Jumalan seurakuntaan, yhtyy tähän virteen. Siinä kaikuu ilo ja riemu, ’kun aamutähdet kaikki iloitsivat ja kaikki Jumalan pojat riemuitsivat’ ennen maailman luomista (Job. 38:7). Siinä kaikuu Israelin lasten voitonvirsi heidän kuljettuaan Punaisen meren lävitse, enkelin ilmoituksen saaneen Marian Magnificat, Paavalin ja Siilaan ylistys yöllä vankilassa, siinä lasisella merellä seisovien pelastettujen laulu, ’Mooseksen ja Karitsan virsi’ (Ilm. 15:3), siinä taivaallisen seurakunnan uusi virsi.”*

Näitä virsiä tahdon laulaa ja tässä joukossa seisoa – ja kerran kuolla! ■

Heinola:

Sunnuntaina klo 15. Pääsinniemen rukoushuoneella, Jousantie. 15.3.

Helsinki: Markus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Annankatu 7.

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö

Joka suunnuntai klo 11. Tykistötie 13.

Imatra:

Sunnuntaisin klo 15. Teppanalan rukoushuoneella. 8.3., 12.4., 10.5.

Joensuu: Nehemia-yhteisö

Sunnuntaisin klo 11. Tikkamäentie 8. 15.2., 1.3., 8.3., 15.3., 5.4.

Jyväskylä:

Sunnuntaisin klo 17. Ilmarisenkatu 18. 15.2., 1.3., 8.3., 15.3., 5.4.

Kajaani: Filippus-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17. Väinämöisenkatu 13. 15.2., 1.3., 15.3. 29.3., 12.4.

Kerava:

Aleksis Kiven tie 19 Raamattu- ja rukouspiiri tiistaisin klo 18. 17.2.; 3.3., 17.3., 31.3.

Kokkola:

Sunnuntaisin klo 17. Teollisuuskatu 1. 15.2., 1.3., 15.3., 29.3. 12.4.

Kouvola: Paulus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Väinöläntie 21.

Kuopio: Pietari-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Saastamoisenkatu 10.

Lahti: Samuel-yhteisö

Sunnuntaisin klo 10. Uudenmaankatu 14. 15.2., 1.3., 15.3., 29.3., 12.4., 26.4.

Mikkeli: Tiitus-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17. Rouhialankatu 2.

Oulu: Timoteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 10:30. Tuulimyllynkatu 18.

Pori: Sakkeus-yhteisö

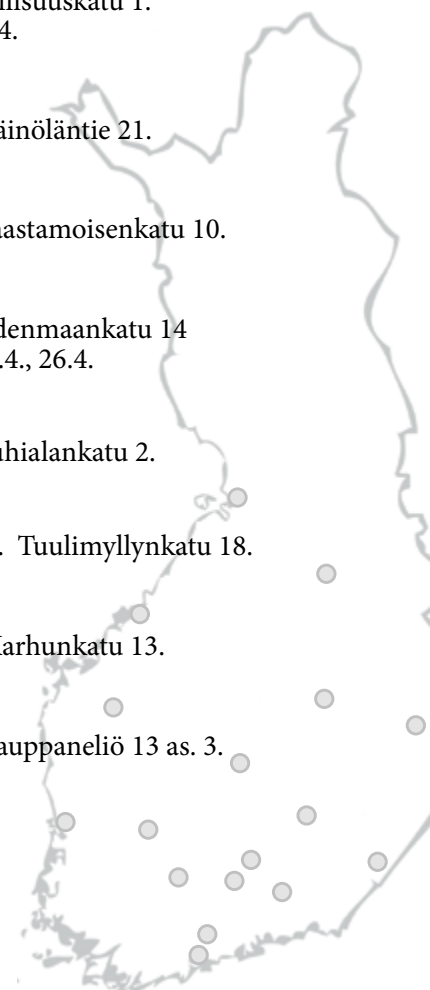
Joka sunnuntai klo 11. Karhunkatu 13.

Seinäjoki: Luukas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Kauppaneliö 13 as. 3.

Tampere: Johannes-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Ilomäentie 5.

Tilaa uusi

LUTERILAISIA VIRSIÄ

– JULKAISU!

Hinta: 10 EUR + postimaksu

Tilaukset: tiedotus@luthersaatio.com

Eeva Pitkäranta 050-5225855

Pyhäkön Lamppu

Päätoimittaja: Juhana Pohjola

Toimitussihteeri: Esko Murto

Tilaukset: 050-5225855

eeva.pitkaranta@luthersaatio.com

Taitto: Forceimage Ay. (www.forceimage.com)

Paino: Myllypaimo Oy

ISSN 1457-9901

Nordea 101230-209260

VEISUUNJOHTAJA OULUSTA

✍️ 📷 JANNE KOSKELA

Leena Typpö istuu työkalun ääreen ja avaa kirjan. Hetken päästä kirkkosalin täyttää kirkas ja selkeä pianismi. Tässähän voisi vaikka laulaa mukana!

Leena suuntasi Nivalasta Ryttylän kautta Ouluun opiskelemaan kolmisen vuotta sitten. Oulussa häntä osattiin jo odottaa innolla – isovelji perheineen kun oli hyvästelty vastikään lähetyskursseille.

Musikaaliseksi tiedettyä Leenaa kysyttiinkin Timoteus-yhteisön kanttoritiimiin kai jo hieman ennen kuin hän ehti edes kunnolla astua ovesta sisään. Leena vastasi rohkeasti: Kiitos ei...vielä.

Leena tuli pianon kanssa tutuksi jo ala-asteikäisenä soittotunneilla ja myöhemmin musiikkiopistossa. Kotoa mukaan tarttui Siionin virsiä ja muita hengellisiä lauluja. Musiikki on pysynyt mukana harrastuksena aikuisiälle saakka.

Jännittäjäksi tunnustautuva Leena kävi messuissa vuoden verran ja keräsi rohkeutta, kunnes uskalsi vastata myönteävästi toistuviin (mutta ystävällisiin) säestyspyyntöihin. Ensimmäinen kerta seurakunnan veisuunjohtajana jännitti kovasti etukäteen, mutta messun alettua seurakunta sai veisata varmaotteisen ja täsmällisen kanttorin johdolla. Saarnan aikana jännitys hiipi uudelleen tajuntaan, mutta uhrivirsi suuntasi ajatukset taas itse jumalanpalvelukseen.

– Tuntui hyvältä että sai omilla lahjoillaan olla kaikille hyödyksi.

Ensimmäisen kertansa jälkeen Leena on rojhennut ottaa runsaasti vastuuta Timoteus-yhteisön laulannasta. Muutamaan otteeseen Leena on aamumessun lisäksi ollut soittamassa myös Kajaanin Filippus-yhteisön iltamessussa.

Jumalanpalvelus on Leenalle hetki viikossa, johon saa tulla lepäämään ja latautumaan. Erityisesti Herran pyhä ehtoollinen ”ajaa ylös sängystä” niinäkin aamuina, kun joku toinen kantaa vastuun musiikista.

Veisuunjohtaminen ei hänen mukaansa juuri rasita, vaan enemmänkin syventää jumalanpalveluskokemusta, kun liturgiassa joutuu säestäessään elämään intensiivisemmin mukana. Leena käy sunnuntain virret läpi edellisenä päivänä ja kokoaa ajatukset rukoillen pyörräillessään aamulla kohti kirkkoa.

Leena pitää veisuunjohtamista vastuullisena tehtävänä: Musiikin kielen on oltava elävää, mutta silti jumalanpalveluksen arvoon sopivaa. Hänen mielestään kapakkapianoboogiet eivät sovi virren alkusoi-toksi. Hyvässä virressä on Leenan mukaan mielenkiintoinen melodia ja selkeä sanoma.

– Kun en ole runoilija, pelkät runokuvat eivät elätä.

Leena on ottanut uuden Luterilasia virsiä -kirjan mielenkiinnolla vastaan.

Ensireaktiotaan Tampereella kirjan julkistamistilaisuudessa Leena kuvailee sanalla ”Vau!”. Virret kuulostivat suurella joukolla laulettuna tosi hienolta. Kotosalla tarkempi tutustuminen on nostanut esiin kehitysideoitakin:

– Soinnutusta voisi vielä kehittää. Lisäksi monet virsistä ovat aika haasteellisia opeteltavia. Pitäisi varmaan järjestää lauluiltoja, joissa käytäisiin kirjaa yhdessä läpi niin, että melodiat tulevat tutuiksi seurakunnalle.

Mitä veisuunjohtaja toivoo? Että seurakunta rohkenisi veisata vielä voimallisemmin messussa! ■

